



Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

11. juuli 2013 *

Õigusaktide ühtlustamine — Intellektuaalomand — Autoriõigus ja sellega kaasnevad õigused — Reprodutseerimise ainuõigus — Direktiiv 2001/29/EÜ — Artikli 5 lõike 2 punkt b — Õiglane hüvitis — Hüvitise rahastamiseks mõeldud isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu kohaldamine vahet tegemata, kuid võimaliku õigusega selle tasu tagastamisele — Saadud tulu kasutamine osaliselt õiguste valdajate ja osaliselt sotsiaal- ja kultuuriasutuste heaks — Isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu kahekordne maksmine piiriülese tehingu raames

Kohtuasjas C-521/11,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Oberster Gerichtshofi (Austria) 20. septembri 2011. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 12. oktoobril 2011, menetluses

Amazon.com International Sales Inc.,

Amazon EU Sàrl,

Amazon.de GmbH,

Amazon.com GmbH (likvideerimisel),

Amazon Logistik GmbH

versus

Austro-Mechana Gesellschaft zur Wahrnehmung mechanisch-musikalischer Urheberrechte Gesellschaft mbH,

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja president R. Silva de Lapuerta (ettekandja), kohtunikud G. Arestis, J.-C. Bonichot, A. Arabadjev ja J. L. da Cruz Vilaça,

kohtujurist: P. Mengozzi,

kohtusekretär: ametnik K. Malacek,

arvestades kirjalikus menetluses ja 6. detsembri 2012. aasta kohtuistungil esitatut,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- Amazon.com International Sales Inc., Amazon EU Sàrl, Amazon.de GmbH, Amazon.com GmbH ja Amazon Logistik GmbH, esindajad: *Rechtsanwalt* G. Kucsko, *Rechtsanwalt* U. Börger ja advokaat B. Van Asbroeck,
- Austro-Mechana Gesellschaft zur Wahrnehmung mechanisch-musikalischer Urheberrechte Gesellschaft mbH, esindajad: *Rechtsanwalt* M. Walter ja U. Sedlaczek,
- Austria valitsus, esindaja: A. Posch,
- Prantsuse valitsus, esindajad: G. de Bergues ja S. Menez,
- Poola valitsus, esindajad: B. Majczyna, M. Szpunar ja M. Drwięcki,
- Soome valitsus, esindaja: M. Pere,
- Euroopa Komisjon, esindajad: J. Samnadda ja F. Bulst,

olles 7. märtsi 2013. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus puudutab seda, kuidas tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. mai 2001. aasta direktiivi 2001/29/EÜ autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste teatavate aspektide ühtlustamise kohta infoühiskonnas (EÜT L 167, lk 10; ELT eriväljaanne 17/01, lk 230) artikli 5 lõike 2 punkti b.
- 2 Taotlus esitati Amazon.com International Sales Inc., Amazon EU Sàrl, Amazon.de GmbH, Amazon.com GmbH (likvideerimisel) ja Amazon Logistik GmbH (edaspidi koos „Amazon”) ja Austro-Mechana Gesellschaft zur Wahrnehmung mechanisch-musikalischer Urheberrechte Gesellschaft mbH (edaspidi „Austro-Mechana”) vahelise kohtuvaidluse raames, mille ese on viimase taotlus saada kooskõlas Austria õigusega tasu andmekandjate turuleviimise eest.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

- 3 Direktiivi 2001/29 põhjendused 10, 11 ja 35 on sõnastatud järgmiselt:
 - „(10) Jätkamaks oma loome- ja kunstilist tegevust, peavad autorid ja esitajad saama oma töö kasutamise eest nõuetekohast tasu, samasugust tasu peavad saama tootjad, et neil oleks võimalik nimetatud tegevust rahastada. Fonogrammide, filmide, multimeediatoodete ning tellitavate teenuste laadsete teenuste pakkumiseks on tarvis märkimisväärsed investeeringuid. Intellektuaalomandi õiguste piisav õiguskaitse on vajalik, et tagada nimetatud tasu kättesaamine ning võimaldada kindlustada nendele investeeringutele rahuldav kasum.
 - (11) Autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste kaitse tugev ja tõhus süsteem on peamisi abinõusid tagamaks, et Euroopa kultuuri loov tegevus ja tootmine saaksid vajalikke ressursse, ning kaitsmaks kunsti loojate ja esitajate sõltumatust ning väärikust.

[...]

(35) Teatavate erandite ja piirangute puhul peaksid õiguste valdajad saama õiglast hüvitist, mis nõuetekohaselt kompenseeriks nende kaitstud teoste või muude objektide kasutamise. Sellise õiglase hüvitise vormi, üksikasjaliku korra ja võimaliku suuruse kindlaksmääramisel tuleks arvesse võtta iga juhtumi konkreetseid asjaolusid. Nende asjaolude hindamisel võiks olla kasulik kriteerium nimetatud toimingutest tuleneda võib kahju õiguste valdajale. Kui õiguste valdajad on juba saanud tasu muus vormis, näiteks osana litsentsitasust, ei tule täiendavat või eraldi tasu maksta. Õiglase tasu määra kindlaksmääramisel tuleks täielikult arvesse võtta käesolevas direktiivis osutatud tehniliste kaitsemeetmete kasutamise ulatust. Teatud olukordades, kus mõju õiguste valdajale on minimaalne, võib tasu maksmise kohustust mitte tekkida.”

4 Direktiivi artikkel 2 sätestab:

„Liikmesriigid näevad ette, et ainuõigus lubada või keelata otsest või kaudset ajutist või alalist reprodutseerimist mis tahes viisil või vormis, osaliselt või täielikult, on:

- a) autoritel nende teoste osas;
- b) esitajatel nende esituste salvestuste osas;
- c) fonogrammitootjatel nende fonogrammide osas;
- d) filmide esmasalvestuste tootjatel nende filmide originaali ja koopiate osas;
- e) ringhäälinguorganisatsioonidel nende kaabel- või kaablita sidevahendite, sh kaabli või satelliidi kaudu edastatavate saadete salvestuste osas.”

5 Direktiivi artikli 5 „Erandid ja piirangud” lõige 2 sätestab:

„Liikmesriigid võivad artiklis 2 sätestatud reprodutseerimisõiguse puhul näha ette erandeid ja piiranguid järgmistel juhtudel, kui kõne all on:

[...]

- b) mis tahes kandjal reproduktsioonid, mille füüsiline isik on teinud isiklikuks tarbeks ning mille kasutuseesmärk ei ole otseselt ega kaudselt kaubanduslik, tingimusel et õiguste valdajad saavad õiglase hüvitise, mille puhul võetakse arvesse, kas asjaomase teose või objekti puhul on või ei ole kasutatud artiklis 6 osutatud tehnilisi meetmeid;

[...]”.

Austria õigus

- 6 Austria 9. aprilli 1936. aasta autoriõiguse seaduse (Urheberrechtsgesetz; *Bundesgesetzblatt*, edaspidi „*BGBL.*”, 111/1936), mida on muudetud 2003. aasta uue autoriõiguse seadusega (Urheberrechtsgesetz-Novelle 2003, *BGBL.* I, 32/2003, edaspidi „*UrHG*”) § 42 on sõnastatud järgmiselt:

„Igaüks võib oma tarbeks teha teosest üksikkoopiaid paberile või muule taolisele andmekandjale.

[...]

4. Iga füüsiline isik võib teha isiklikuks tarbeks ja kasutuseesmärgil, mis ei ole otseselt ega kaudselt kaubanduslik, üksikkoopiaid muudele kui lõikes 1 nimetatud andmekandjatele.

[...]”.

7 UrhG § 42b sätestab:

„1. Kui teos, mis on kaubanduslikul eesmärgil edastatud ringhäälingu kaudu või tehtud üldsusele kättesaadavaks või salvestatud video- või helikandjale, on niisugust laadi, et seda võib eeldatavasti reprodutseerida video- või helikandjale salvestades § 42 lõigete 2–7 kohaselt oma tarbeks või isiklikuks kasutamiseks, siis on autoril õigus õiglasele tasule („tühja kasseti tasu”), kui andmekandjad viiakse Austrias kaubanduslikul eesmärgil tasu eest turule; andmekandjateks loetakse tühje video- või helikandjaid, mis sellist reprodutseerimist võimaldavad, või muid selleks mõeldud video- ja helikandjaid.

[...]

3. Tasu on kohustatud maksma:

1) tühja kasseti tasu ja seadmetasu puhul isik, kes viib andmekandjad või reprodutseerimisseadmed Austrias kaubanduslikul eesmärgil esmakordselt tasu eest turule;

[...]

5. Lõigetes 1 ja 2 sätestatud tasu maksmise nõuet saab esitada ainult kollektiivse esindamise organisatsioon.

6. Kollektiivse esindamise organisatsioon on kohustatud õiglase tasu tagastama:

1) isikule, kes enne lõpptarbijale müümist ekspordib andmekandjad või reprodutseerimisseadme välisriiki;

2) isikule, kes kasutab andmekandjaid reprodutseerimiseks õiguste omaniku nõusolekul; seejuures piisab, kui seda on usutavalt näidatud.”

8 Austria 13. jaanuari 2006. aasta seadus kollektiivse esindamise organisatsioonide kohta (Verwertungsgesellschaftengesetz; *BGBI.* I, 9/2006) § 13 sätestab:

„1. Kollektiivse esindamise organisatsioonid võivad rajada oma esindatavate õiguste omanike ja nende pereliikmete jaoks sotsiaal- ja kultuuriasutusi.

2. Kollektiivse esindamise organisatsioon, kes esitab nõudeid tühja kasseti tasu saamiseks, on kohustatud rajama sotsiaal- või kultuuriasutusi ning eraldama neile 50% sellest tasust saadud kogutulust, millest on lahutatud halduskulud. [...]

3. Kollektiivse esindamise organisatsioonid peavad ette nägema täpsed eeskirjad nende asutuste poolt sotsiaal- ja kultuuriesmärkidel makstavate summade suhtes.

4. Sotsiaal- ja kultuuriasutustele tühja kasseti tasust antavate vahendite osas võib liidukantsleri määrusega kindlaks määrata, milliseid asjaolusid tuleb arvesse võtta lõikes 3 nimetatud eeskirjade sätestamisel. Selle määruse abil tuleb eelkõige tagada, et:

1) eraldatavad summad on sotsiaal- ja kultuuriasutuste vahel tasakaalus;

- 2) sotsiaalasutustes võib toetada esmajoones neid õiguste omanikke, kes tingimata abi vajavad;
- 3) kultuuriasutustele antavate summadega toetatakse õiguste omanike huve.”

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

- 9 Austro-Mechana on autoriõiguste kollektiivse esindamise organisatsioon, mis teostab UrhG § 42b lõikes 1 ette nähtud andmekandja tasu eest autorite ja autoriõigusega kaasnevate õiguste valdajate õigusi.
- 10 Amazon on rahvusvaheline kontsern, mis müüb Interneti vahendusel tooteid, mille hulka kuuluvad ka selles sättes nimetatud andmekandjad.
- 11 Täites Interneti vahendusel tehtud tellimusi, mille olid esitanud Austrias asuvad kliendid, kes olid selleks sõlminud algselt lepingud Ühendriikides asuva Amazon.com International Sales Inc-iga ja alates 2006. aasta maist Luksemburgis asuva Amazon EU Sàrl'iga, viis Amazon Austrias turule andmekandjaid UrhG § 42b lõike 1 tähenduses.
- 12 Austro-Mechana pöördus Amazoni vastu Handelsgericht Wiener poole (Viini kaubanduskohus), nõudes solidaarselt õiglase tasu maksmist UrhG § 42b lõike 1 tähenduses Austrias aastatel 2002–2004 turule viidud andmekandjate eest.
- 13 Austro-Mechana nõudis 2004. aasta esimesel kuul kuul turule viidud andmekandjate eest 1 856 275 euro suuruse summa maksmist. Ülejäänud ajavahemiku osas palus Austro-Mechana hagiavalduses, et Amazoni kohustataks esitama raamatupidamisaruanded, mille alusel ta saaks kindlaks määrata oma nõude suuruse.
- 14 Handelsgericht Wien rahuldaski osaotsusega andmete esitamiseks kohustamise taotluse ja otsustas langetada otsuse maksmise nõude kohta edaspidi. Apellatsioonikohus kinnitas esimese astme kohtu otsust, mistõttu Amazon pöördus Oberster Gerichtshofi kui kõrgeima astme kohtu poole.
- 15 Neil asjaoludel otsustas Oberster Gerichtshof menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas tegemist on „õiglase hüvitisega” direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tähenduses, kui:

- a) õiguste omanikel kõnealuse direktiivi artikli 2 tähenduses on õigus õiglasele tasule, mida peab maksma isik, kes viib nende teoste reprodutseerimiseks sobivad andmekandjad kaubanduslikul eesmärgil liikmesriigis esmakordselt tasu eest turule, kusjuures asjaomase nõude saab esitada ainult kollektiivse esindamise organisatsioon,
- b) kõnealune õigus ei sõltu sellest, kas turuleviidud andmekandjad võõrandati edasimüüjale [või] füüsilisele või juriidilisele isikule mitteisiklikul eesmärgil kasutamiseks või füüsilisele isikule isiklikul eesmärgil kasutamiseks,
- c) isikul, kes kasutab andmekandjaid teose reprodutseerimiseks õiguste omaniku nõusolekul või reekspordib andmekandjad enne nende võõrandamist lõpptarbijale, on samas õigus nõuda kollektiivse esindamise organisatsioonilt tasu tagastamist?

2. Kui esimesele küsimusele tuleb vastata eitavalt, siis:

a) kas „õiglase hüvitisega” direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tähenduses oleks tegemist juhul, kui esimese küsimuse punktis a kirjeldatud nõuet saab esitada ainult siis, kui turuleviidud andmekandjad võõrandatakse füüsilistele isikutele, kes kasutavad andmekandjaid isiklikul eesmärgil reprodutseerimiseks?

b) kui teise küsimuse punktile a tuleb vastata jaatavalt:

kas juhul, kui turuleviidud andmekandjad võõrandatakse füüsilistele isikutele, tuleb kuni vastupidise tõendamiseni eeldada, et füüsilised isikud kasutavad andmekandjaid isiklikul eesmärgil reprodutseerimiseks?

3. Kui esimesele küsimusele või teise küsimuse punktile a tuleb vastata jaatavalt:

kas direktiivi 2001/29 artiklist 5 või mõnest muust liidu õigusnormist järeldeb, et kollektiivse esindamise organisatsiooni esitatav õiglase hüvitis tasumise nõue on alusetu, kui kollektiivse esindamise organisatsioon on seaduse alusel kohustatud eraldama poole kõnealusest tasust sotsiaal- ja kultuuriasutustele, mitte aga õiguste omanikele?

4. Kui esimesele või teise küsimuse punktile a tuleb vastata jaatavalt:

kas kollektiivse esindamise organisatsiooni esitatav õiglase hüvitis tasumise nõue on vastuolus direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punktiga b või mõne muu liidu õigusnormiga, kui asjakohane tasu andmekandjate turuleviimise eest on juba makstud mõnes muus liikmesriigis, olenemata sellest, et maksamise alus võis olla vastuolus liidu õigusega?”

Eelotsuse küsimuste analüüs

Esimene küsimus

- 16 Esimese küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mis näevad ette isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu vahet tegemata kohaldamise selle liikmesriigi territooriumil kaubanduslikul eesmärgil tasu eest reprodutseerimiseks sobivate andmekandjate esmakordse turule viimise suhtes, nähes samal ajal ette õiguse makstud tasu tagastamisele juhul, kui nende andmekandjate lõppkasutamise puhul ei ole tegemist selles sättes nimetatud juhtumiga.
- 17 Selles osas tuleb meenutada, et vastavalt nimetatud direktiivi artiklile 2 annavad liikmesriigid selles sättes nimetatud õiguste omanikele ainuõiguse lubada või keelata otsest või kaudset ajutist või alalist reprodutseerimist mis tahes viisil või vormis, osaliselt või täielikult nende teoste osas, nende esituste salvestuste osas, nende fonogrammide osas, filmide originaali ja koopiate osas ning ringhäälingusaadete salvestuste osas.
- 18 Sellegipoolest võivad liikmesriigid kõnealuse direktiivi artikli 5 lõike 2 punkti b alusel näha kõnealuse reprodutseerimise ainuõiguse suhtes ette erandeid ja piiranguid, kui kõne all on mis tahes kandjal reproduktsioonid, mille füüsiline isik on teinud isiklikuks tarbeks ning mille kasutuseesmärk ei ole otseselt ega kaudselt kaubanduslik (nn isikliku koopia erand).

- 19 Euroopa Kohus on juba otsustanud, et liikmesriigid, kes on oma siseriiklikus õiguses kehtestanud isikliku koopia erandi, on kohustatud ette nägema reprodutseerimise ainuõiguste valdajatele „õiglase hüvitise” maksmise vastavalt nimetatud artikli 5 lõike 2 punktile b (vt 21. oktoobri 2010. aasta otsus kohtuasjas C-467/08: Padawan, EKL 2010, lk I-10055, punkt 30, ja 16. juuni 2011. aasta otsus kohtuasjas C-462/09: Stichting de Thuiskopie, EKL 2011, lk I-5331, punkt 22).
- 20 Euroopa Kohus on ka otsustanud, et kuna direktiiv 2001/29 ei reguleeri sõnaselgelt seda küsimust, on antud liikmesriikidele lai kaalutlusõigus selle kindlaksmääramisel, kes peab seda õiglast hüvitist maksuma (vt eespool viidatud kohtuotsus Stichting de Thuiskopie, punkt 23). Sama kehtib selle hüvitise vormi, üksikasjaliku korra ja võimaliku suuruse kindlaksmääramisel.
- 21 Nimelt, kui direktiivis puuduvad piisavalt täpsed liidu õiguse kriteeriumid direktiivist tulenevate kohustuste piiritlemiseks, on liikmesriikide ülesanne oma territooriumil kindlaks määrata kõige sobivamad kriteeriumid selleks, et tagada direktiivi täitmine liidu õiguses ja eelkõige selles direktiivis ette nähtud piiranguid järgides (vt nõukogu 19. novembri 1992. aasta direktiivis 92/100/EMÜ rentimis- ja laenutamissoiguse ja teatavate autoriõigusega kaasnevate õiguste kohta intellektuaalomandi vallas (EÜT L 346, lk 61; ELT eriväljaanne 17/01, lk 120) toodud erandi kohta üldsusele laenutamise ainuõigusest 26. oktoobri 2006. aasta otsus kohtuasjas C-36/05: komisjon vs. Hispaania, EKL 2006, lk I-10313, punkt 33 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 22 Nagu on märgitud direktiivi 2001/29 põhjenduses 35, tuleb õiglase hüvitise vormi, üksikasjaliku korra ja võimaliku suuruse kindlaksmääramisel arvesse võtta iga juhtumi konkreetseid asjaolusid.
- 23 Mis puudutab selle direktiivi artikli 5 lõike 2 punktis b toodud isikliku koopia erandit, siis selles osas on Euroopa Kohus juba otsustanud, et kui reprodutseerimise ainuõiguse omanikule kahju tekitanud isik on sama isik, kes reprodutseerib kaitstud teost isikliku kasutamise eesmärgil ilma õiguse valdajalt eelnevalt luba küsimata, siis tuleb nimetatud isikul reprodutseerimisega seotud kahju põhimõtteliselt heastada, rahastades õiguse omanikule makstavat hüvitist (eespool viidatud kohtuotsused Padawan, punkt 45, ja Stichting de Thuiskopie, punkt 26).
- 24 Euroopa Kohus on siiski möönnud, et kuna praktikas on keeruline isiklikul eesmärgil kasutajaid tuvastada ning kohustada neid reprodutseerimise ainuõiguste valdajatele tekitatud kahju hüvitama, võivad liikmesriigid õiglase hüvitise rahastamiseks seada sisse „isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu”, mida ei pea maksuma asjaomased isikud, vaid need, kelle käsutuses on digitaalseks reprodutseerimiseks kasutatavad seadmed, aparaadid ja andmekandjad ning kes teevad need reprodutseerimisseadmed ja andmekandjad õiguslikult või faktiliselt isikutele kättesaadavaks või osutavad neile reprodutseerimisteenust. Nimetatud süsteemi kohaselt tuleb isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu maksta asjaomastel reprodutseerimisseadmeid, -aparaate ja andmekandjaid käsutaval isikul (eespool viidatud kohtuotsused Padawan, punkt 46, ja Stichting de Thuiskopie, punkt 27).
- 25 Euroopa Kohus on veel täpsustanud, et kuna nimetatud süsteem võimaldab asjaomast hüvitist rahastama kohustatud isikul teenida isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasuna makstud summa tagasi samade reprodutseerimiseks kasutatavate seadmete, aparaatide ja andmekandjate kättesaadavaks tegemise hinnas või osutatud reprodutseerimisteenuse hinnas, siis lasub tasumiskohustus lõpuks seda hinda maksvatel isiklikul eesmärgil kasutajatel ja asjaomane süsteem loob „õiglase tasakaalu”, mis tuleb leida reprodutseerimise ainuõiguse valdajate ja kaitstud objektide kasutajate huvide vahel (eespool viidatud kohtuotsus Stichting de Thuiskopie, punkt 28).
- 26 Käesolevas asjas peavad UrhG §-ga 42b loodud süsteemis maksuma direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tähenduses õiglase hüvitise rahastamise tarvis isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu need isikud, kes viivad reprodutseerimiseks sobivad andmekandjad kaubanduslikul eesmärgil tasu eest turule.

- 27 Selline süsteem võimaldab – nagu on märgitud juba käesoleva kohtuotsuse punktis 25 – asjaomast hüvitist rahastama kohustatud isikutel põhimõtteliselt teenida hüvitise summa tagasi nende andmekandjate müügihinnas, kuna kooskõlas „õiglase tasakaalu” nõudega maksab tasu lõpuks hinna maksnud isiklikul eesmärgil kasutaja, kui ta on lõpptarbija.
- 28 Nimelt on Euroopa Kohus otsustanud, et käesoleva kohtuotsuse punktides 24 ja 25 esitatud õiglase hüvitise rahastamise süsteem on kõnealuse „õiglase tasakaalu” nõudega kooskõlas üksnes siis, kui asjaomaseid reprodutseerimiseks kasutatavaid seadmeid, aparate ja andmekandjaid kasutatakse isikliku kasutamise eesmärgil reprodutseerimiseks ning seega siis, kui kahjustatakse kaitstud teose autorit. Seega on isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu kohaldamine asjaomaste digitaalsete reprodutseerimiseks kasutatavate seadmete, aparatuuride ja andmekandjate suhtes ning viimaste kasutamine isiklikul eesmärgil valmistatavateks reproduktsoonideks tingimata seotud, kuna isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu kohaldamine vahet tegemata kõigi reprodutseerimiseks kasutatavate seadmete, aparatuuride ja andmekandjate liikide suhtes, sealhulgas juhul, kui nimetatud seadmeid omandavad muud kui füüsilised isikud eesmärgil, mis ilmselgelt erineb isikliku kasutamise eesmärgil reprodutseerimisest, ei ole kooskõlas direktiivi 2001/29 artikli 5 lõikega 2 (eespool viidatud kohtuotsus Padawan, punktid 52 ja 53).
- 29 Kuid põhikohtuasjas vaidlusaluses süsteemis kohaldatakse isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu reprodutseerimiseks sobivate andmekandjate vahel vahet tegemata, seda ka juhul, kui nende lõppkasutamise puhul ei ole tegemist direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punktis b nimetatud juhtumiga.
- 30 Järelikult kerkib küsimus, kas sellisel juhul võimaldab õigus makstud tasu tagastamisele luua „õiglase tasakaalu”, mis tuleb kooskõlas direktiivi 2001/29 nõuetega leida reprodutseerimise ainuõiguse valdajate ja kaitstud objektide kasutajate huvide vahel.
- 31 Selles osas tuleb tõdeda, et õiglase hüvitise rahastamise süsteem, mis koosneb isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu vahet tegemata kohaldamisest reprodutseerimiseks sobivate andmekandjate kaubanduslikel eesmärkidel ja tasu eest turule viimise suhtes, millega kaasneb samal ajal õigus tasu tagastamisele, kui nimetatud õigus on tõhus ega muuda makstud tasu tagasisaamist ülemäära raskeks, võib olla kooskõlas direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punktiga b, kui seda kohaldamist õigustavad käesoleva kohtuotsuse punktis 24 nimetatud praktilised või teised sarnased raskused.
- 32 Nimelt, kui liikmesriik on oma siseriiklikus õiguses kehtestanud isikliku koopia erandi, siis peab see liikmesriik oma territoriaalsest pädevusest tulenevalt tagama sellise õiglase hüvitise tegeliku sissenõudmise, millega hüvitatakse reprodutseerimise ainuõiguse valdajatele nende kaitstud toodete reprodutseerimisest selle riigi territooriumil elavate lõpptarbijate poolt tekitatud kahju (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Stichting de Thuis kopie, punkt 36). Niisiis, kui selline sissenõudmine on keeruline, peab asjaomane liikmesriik lahendama olukorra vastavalt iga juhtumi konkreetsetele asjaoludele.
- 33 Siiski, kui ei esine praktilisi raskusi või kui need ei ole piisavalt tõsised, ei ole esiteks isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu kohaldamine andmekandjate suhtes ja teiseks viimaste kasutamine isiklikul eesmärgil valmistatavateks reproduktsoonideks tingimata seotud, mistõttu ei ole selle tasu vahet tegemata kohaldamine õigustatud ja see ei vasta nõudele leida „õiglase tasakaal” nende õiguste valdajate ja kaitstud objektide kasutajate huvide vahel.
- 34 Siseriiklik kohus peab kontrollima, võttes arvesse iga siseriikliku süsteemi konkreetseid asjaolusid ja direktiiviga 2001/29 seatud piiranguid, kas praktilised raskused õigustavad sellist õiglase hüvitise rahastamise süsteemi, ja kui see on nii, siis kas õigus võimalikule lisaks direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punktis b nimetatud juhtumile makstud tasu tagastamisele on tegelik ega muuda selle tasu tagasisaamist ülemäära raskeks.

- 35 Käesolevas asjas peab eelotsusetaotluse esitanud kohus esiteks kontrollima, kas isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu vahet tegemata kohaldamine reprodutseerimiseks sobivate andmekandjate kaubanduslikel eesmärkidel ja tasu eest turule viimise suhtes on kõikidel juhtudel lubatud tulenevalt piisavatest praktilistest raskustest. Sellises olukorras tuleb võtta arvesse erandi ulatust, tõhusust, kättesaadavust, sellele tehtud reklaami ja selle erandi kasutamise lihtsust, mida tõi *a priori* esile Austro-Mechana enda kirjalikes seisukohtades ja kohtuistungil.
- 36 Teiseks peab eelotsusetaotluse esitanud kohus kontrollima ka sellise tasu tagasisaamise õiguse ulatust, tõhusust, kättesaadavust, sellele tehtud reklaami ja selle kasutamise lihtsust, otsustamaks, kuivõrd selline õigus makstud tasu tagastamisele võimaldab süsteemi tõttu tekkiva tasakaalu puudumist leevendada, et olukord vastaks kindlaks tehtud praktilistele raskustele. Selles osas tuleb märkida, et eelotsusetaotluse esitanud kohus rõhutab ise, et tagastamise juhud ei piirne UrhG § 42b lõikes 6 sõnaselgelt nimetatud juhtudega.
- 37 Eeltoodut arvestades tuleb esimesele küsimusele vastata, et direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mis näevad ette isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu vahet tegemata kohaldamise selle liikmesriigi territooriumil kaubanduslikul eesmärgil tasu eest reprodutseerimiseks sobivate andmekandjate esmakordse turule viimise suhtes, nähes samal ajal ette õiguse makstud tasu tagastamisele juhul, kui nende andmekandjate lõppkasutamise puhul ei ole tegemist selles sättes nimetatud juhtumiga, kui – ja seda peab kontrollima eelotsusetaotluse esitanud kohus – iga siseriikliku süsteemi konkreetseid asjaolusid ja selle direktiiviga seatud piiranguid arvesse võttes õigustavad praktilised raskused sellist õiglase hüvitise rahastamise süsteemi ja see õigus makstud tasu tagastamisele on tegelik ega muuda makstud tasu tagasisaamist ülemäära raskeks.

Teine küsimus

- 38 Kuivõrd teine küsimus sõltub esimesest küsimusest ja vastus sellele küsimusele oleneb eelotsusetaotluse esitanud kohtu hinnangust, tuleb vastata ka teisele küsimusele.
- 39 Teise küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus, kui liikmesriik näeb selles sättes nimetatud õiglase hüvitise süsteemi raames – mida rahastatakse isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu kaudu nende isikute poolt, kes viivad neid kandjaid selle liikmesriigi territooriumil kaubanduslikul eesmärgil tasu eest esmakordselt turule – ette ümberlükatava eelduse, et reprodutseerimiseks sobivate andmekandjate isiklikul eesmärgil kasutamisega on tegemist juhul, kui neid kandjaid viivad turule füüsilised isikud.
- 40 Selles osas tuleb tõdeda, et liikmesriikidele sellise hüvitise vormi, üksikasjaliku korra ja võimaliku suuruse kindlaksmääramisel antud laia kaalutusõiguse raames võivad nad ette näha eeldusi, eelkõige juhul kui – nagu on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktis 32 – reprodutseerimise ainuõiguse valdajatele nende kaitstud toodete reprodutseerimisest tekitatud kahju hüvitamiseks mõeldud õiglase hüvitise tegelik sissenõudmine on keeruline.
- 41 UrhG §-ga 42b loodud rahastamise süsteemiga sarnaste süsteemide osas on Euroopa Kohus juba otsustanud, et kui reprodutseerimiseks sobivad andmekandjad on tehtud füüsilistele isikutele kättesaadavaks isiklikul eesmärgil kasutamiseks, siis ei ole sugugi vaja tõendada, et kõnealused isikud on teoseid asjaomaste seadmete abil isikliku kasutamise eesmärgil reprodutseerinud ning seega tekitanud reprodutseerimise ainuõiguste valdajatele tegelikult kahju, kuna nimetatud füüsilised isikud kasutavad seadmete kättesaadavaks tegemise täielikult ära, see tähendab kasutavad kõiki nende andmekandjate võimalikke funktsioone, sealhulgas reprodutseerimist (eespool viidatud kohtuotsus Padawan, punktid 54 ja 55).

- 42 Nimelt piisab ainuüksi nende andmekandjate omadusest teoseid reprodutseerida isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu kohaldamise õigustamiseks, tingimusel et need kandjad on tehtud füüsilistele isikutele kui isiklikul eesmärgil kasutajatele kättesaadavaks (eespool viidatud kohtuotsus Padawan, punkt 56).
- 43 Kuid arvestades praktilisi raskusi, mis on seotud reprodutseerimiseks sobiva andmekandja kasutamise isikliku eesmärgi kindlakstegemisega, on sellise kasutamise puhul ümberlükatava eelduse ettenägemine kandja füüsilisele isikule kättesaadavaks tegemisel põhimõtteliselt õigustatud ja see vastab „õiglase tasakaalu” nõudele, mis tuleb leida reprodutseerimise ainuõiguse valdajate ja kaitstud objektide kasutajate huvide vahel.
- 44 Siseriiklik kohus peab iga siseriikliku süsteemi konkreetseid asjaolusid ja direktiiviga 2001/29 ette nähtud piiranguid arvesse võttes kontrollima, kas vaidlusaluste kandjate kasutamise isikliku eesmärgi kindlakstegemisega seotud praktilised raskused õigustavad sellise eelduse ettenägemist ja igal juhul seda, ega sellise ettenähtud eeldusega ei kaasne isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu kohaldamine juhul, kui sellise kandja lõppkasutamise puhul ei ole ilmselt tegemist direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punktis b nimetatud juhtumiga.
- 45 Neil asjaoludel tuleb teisele küsimusele vastata, et direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus, kui liikmesriik näeb selles sättes nimetatud õiglase hüvitise süsteemi raames – mida rahastatakse isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu kaudu nende isikute poolt, kes viivad reprodutseerimiseks sobivaid andmekandjaid asjaomase liikmesriigi territooriumil kaubanduslikul eesmärgil tasu eest esmakordselt turule – ette ümberlükatava eelduse, et selliste andmekandjate isiklikul eesmärgil kasutamiseega on tegemist juhul, kui neid kandjaid viivad turule füüsilised isikud, seda juhul, kui vaidlusaluste kandjate kasutamise isikliku eesmärgi kindlakstegemisega seotud praktilised raskused õigustavad sellise eelduse ettenägemist ja kui ettenähtud eeldusega ei kaasne isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu kohaldamine juhul, kui selliste kandjate lõppkasutamise puhul ei ole ilmselt tegemist selles sättes nimetatud juhtumiga.

Kolmas küsimus

- 46 Kolmanda küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et selles sättes nimetatud õigus õiglasele hüvitisele või selle hüvitise rahastamiseks mõeldud isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu võib olla välistatud seetõttu, et poolt selle hüvitise või tasu kaudu saadud tulust ei maksta mitte selle hüvitise saamiseks õigustatud isikutele, vaid nende õiguste omanike huvides asutatud sotsiaal- ja kultuuriasutustele.
- 47 Selles osas tuleb meenutada, et õiglase hüvitise direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tähenduses kontseptsioon ja selle suurus on seotud kahjuga, mida reprodutseerimise ainuõiguse valdaja kannab kaitstud teose isiklikul eesmärgil loata reprodutseerimise tõttu. Sellest vaatenurgast tuleb õiglast hüvitist käsitada kui vastutasu õiguste valdaja kantud kahju eest ja see tuleb tingimata arvutada selle kahju kriteeriumi põhjal, mis on õiguste valdajale tekitatud isikliku koopia erandi tõttu (vt eespool viidatud kohtuotsus Padawan, punktid 40 ja 42).
- 48 Ka on Euroopa Kohus juba nentinud, et õiguse puhul õiglasele hüvitisele – mis tuleb reprodutseerimise ainuõiguse valdajale tasuda isikliku koopia erandi korral – ei ilmne direktiivi 2001/29 ühestki sättest, et liidu seadusandja oleks ette näinud võimaluse õiguse valdajal sellest loobuda (9. veebruari 2012. aasta otsus kohtuasjas C-277/10: Luksan, punkt 105).

- 49 Siiski – nagu märkis kohtujurist enda ettepaneku punktis 76 – ei kohusta direktiiv 2001/29 neid liikmesriike, kes on oma siseriiklikus õiguses kehtestanud isikliku koopia erandi, tagama, et selle õiglase hüvitise saamiseks õigustatud isikutele makstakse välja kogu see summa ega keela ka liikmesriikidel neile antud laia kaalutlusõiguse raames ette näha, et osa sellest hüvitisest antakse kaudse hüvitise vormis.
- 50 Selles osas ei ole ka asjaolu, et õiglast hüvitist tuleb käsitada vastutasuna reprodutseerimise ainuõiguste valdaja poolt isikliku koopia erandi tõttu kantud kahju eest ja see tuleb seega tingimata arvutada selle kahju põhjal, takistuseks sellele, et osa õiglase hüvitise kaudu saadud summast eraldatakse õigustatud isikutele kaudselt, nende huvides asutatud sotsiaal- ja kultuuriasutuste kaudu.
- 51 Nimelt – nagu märkis kohtujurist enda ettepaneku punktis 76 – on isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu kogumise süsteem praegu suurema osa andmekandjate suhtes paratamatult ebatäpne, kuna praktikas on võimatu kindlaks teha, milline kasutaja millisel andmekandjal millist teost reprodutseeris.
- 52 Ka tuleb märkida, et selline õiguste omanikele kaudselt õiglase hüvitise andmise süsteem vastab ühele direktiivis 2001/29 toodud intellektuaalomandi õiguste piisava õiguskaitse eesmärkidest, milleks on selle direktiivi põhjendustest 10 ja 11 tulenevalt tagada, et Euroopa kultuuri loov tegevus ja tootmine saaksid vajalikke ressursse, võimaldades neil jätkata oma loome- ja kunstilist tegevust ning kaitsmaks kunsti loojate ja esitajate sõltumatust ning väärikust.
- 53 Järelikult ei ole asjaolu, et osa õiglaseks hüvitiseks direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tähenduses mõeldud summast läheb selle hüvitise saamiseks õigustatud isikute huvides asutatud sotsiaal- ja kultuuriasutustele, iseenesest vastuolus selle hüvitise eesmärgiga, kui nimetatud sotsiaal- ja kultuuriasutused toetavad tegelikult neid õiguste omanikke ja nende asutuste tööviis ei ole diskrimineeriv, mida peab kontrollima eelotsusetaotluse esitanud kohus.
- 54 Nimelt ei oleks selle hüvitise eesmärgiga kooskõlas see, kui need asutused toetaksid teisi isikuid kui nimetatud õiguste omanikud või välistaksid kas õiguslikult või faktilised need isikud, kes ei ole asjaomase liikmesriigi kodanikud.
- 55 Eeltoodu alusel tuleb kolmandale küsimusele vastata, et direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et selles sättes nimetatud õigus õiglasele hüvitisele või selle hüvitise rahastamiseks mõeldud isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu ei saa olla välistatud seetõttu, et poolt selle hüvitise või tasu kaudu saadud tulust ei maksta mitte selle hüvitise saamiseks õigustatud isikutele, vaid nende õiguste omanike huvides asutatud sotsiaal- ja kultuuriasutustele, kui nimetatud sotsiaal- ja kultuuriasutused toetavad tegelikult neid õiguste omanikke ja nende asutuste tööviis ei ole diskrimineeriv, mida peab kontrollima eelotsusetaotluse esitanud kohus.

Neljas küsimus

- 56 Neljanda küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et liikmesriigi sätestatud kohustus tasuda reprodutseerimiseks sobivate andmekandjate kaubanduslikul eesmärgil ja tasu eest turule viimisel isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu, mis on mõeldud selles sättes nimetatud õiglase hüvitise rahastamiseks, võib olla välistatud seetõttu, et analoogilist tasu on teises liikmesriigis juba makstud.
- 57 Selles osas tuleb meenutada, et direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkt b kohustab liikmesriiki, kes on oma siseriiklikus õiguses kehtestanud isikliku koopia erandi, saavutama sellise tulemuse, et see riik tagab oma pädevuse piires sellise õiglase hüvitise tegeliku saamise, mille eesmärk on heastada õiguste valdajatele tekitatud kahju, eelkõige kui see on tekkinud asjaomase liikmesriigi territooriumil (eespool viidatud kohtuotsus Stichting de Thuiskopie, punkt 34).

- 58 Kuna põhimõtteliselt peab selle kahju korvama lõppkasutaja, kes reprodutseerib kaitstud teost isikliku kasutamise eesmärgil ilma reprodutseerimise ainuõiguse valdajalt eelnevalt luba küsimata ja kes tekitab seega viimati nimetatule kahju, siis võib eeldada, et hüvitamist vajav kahju tekkis selle liikmesriigi territooriumil, kus elab lõppkasutaja (eespool viidatud kohtuotsus Stichting de Thuisakopie, punkt 35).
- 59 Eeltoodust nähtub, et kui liikmesriik on kehtestanud oma siseriiklikus õiguses isikliku koopial erandi ja kui selle liikmesriigi territooriumil elavad lõpptarbijad, kes reprodutseerivad kaitstud teost isikliku kasutamise eesmärgil, siis peab see liikmesriik oma territoriaalsest pädevusest tulenevalt tagama sellise õiglase hüvitise tegeliku sissenõudmise, millega hüvitatakse kõnealuse liikmesriigi territooriumil reprodutseerimise ainuõiguse valdajale tekkinud kahju (eespool viidatud kohtuotsus Stichting de Thuisakopie, punkt 36).
- 60 Samuti tuleb meenutada, et asjaomase liikmesriigi valitud hüvitise sissenõudmise süsteem ei saa võimaldada liikmesriigil jätta täitmata kohustust tagada kahju kannatanud reprodutseerimise ainuõiguste valdajatele õiglase hüvitise maksmine kahju eest, mis on neile tekkinud selle liikmesriigi territooriumil (eespool viidatud kohtuotsus Stichting de Thuisakopie, punkt 39).
- 61 Selles osas ei ole kõnealuse kohustuse suhtes tähtsust asjaolul, et sidevahendi teel sõlmitud lepingute korral asub kutseline müüja, kes teeb selle liikmesriigi territooriumil elavatele ostjatele lõppkasutajatena kättesaadavaks reprodutseerimiseks kasutatavad seadmed, aparaadid ja andmekandjad, mõne muu liikmesriigi territooriumil (eespool viidatud kohtuotsus Stichting de Thuisakopie, punkt 40).
- 62 Võttes arvesse asjaolu, mida on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktis 47, et õiglast hüvitist tuleb käsitada vastutasuna reprodutseerimise ainuõiguste valdaja kantud kahju eest isikliku koopial erandi tõttu ja see tuleb seega tingimata arvutada selle kahju põhjal, siis ei ole võimalik põhjendatult väita, et reprodutseerimiseks sobivate andmekandjate viimine ühest liikmesriigist teise võib suurendada õiguste valdajale tekitatud kahju.
- 63 Nimelt ei näe direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkt b ette õiglast hüvitist mitte reprodutseerimiseks sobivate andmekandjate turule viimise suhtes, vaid mis tahes kandjal reproduktsoonide suhtes, mille füüsiline isik on teinud isiklikuks tarbeks ning mille kasutuseesmärk ei ole otseselt ega kaudselt kaubanduslik. Kuid selline reprodutseerimine ei toimu reprodutseerimiseks sobivate andmekandjate viimise tõttu ühest liikmesriigist teise.
- 64 Kuna liikmesriik, kes on oma siseriiklikus õiguses kehtestanud isikliku koopial erandi ja kus elavad lõppkasutajad, kes reprodutseerivad mõnda kaitstud teost isikliku kasutamise eesmärgil, peab oma territoriaalsest pädevusest tulenevalt tagama sellise õiglase hüvitise tegeliku sissenõudmise, millega hüvitatakse õiguse omanikule tekkinud kahju, siis asjaolu, et selle hüvitise rahastamiseks mõeldud tasu on juba teises liikmesriigis makstud, ei saa olla aluseks hüvitise enda või hüvitise rahastamiseks mõeldud tasu maksmise kohustusest vabanemiseks.
- 65 Kuid isik, kes on selle tasu juba eelnevalt ära maksnud teises liikmesriigis, millel puudus selle tasu kogumiseks territoriaalne pädevus, võib taotleda selle tasu tagastamist vastavalt tema suhtes kohaldatavale siseriiklikule õigusele.
- 66 Eeltoodu alusel tuleb neljandale küsimusele vastata, et direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et liikmesriigi sätestatud kohustus tasuda reprodutseerimiseks sobivate andmekandjate kaubanduslikul eesmärgil ja tasu eest turule viimisel isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu, mis on mõeldud selles sättes nimetatud õiglase hüvitise rahastamiseks, ei saa olla välistatud seetõttu, et analoogilist tasu on teises liikmesriigis juba makstud.

Kohtukulud

- 67 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

1. Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. mai 2001. aasta direktiivi 2001/29/EÜ (autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste teatavate aspektide ühtlustamise kohta infoühiskonnas) artikli 5 lõike 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mis näevad ette isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu vahet tegemata kohaldamise selle liikmesriigi territooriumil kaubanduslikul eesmärgil tasu eest reprodutseerimiseks sobivate andmekandjate esmakordse turule viimise suhtes, nähes samal ajal ette õiguse makstud tasu tagastamisele juhul, kui nende andmekandjate lõppkasutamise puhul ei ole tegemist selles sättes nimetatud juhtumiga, kui – ja seda peab kontrollima eelotsusetaotluse esitanud kohus – iga juhtumi konkreetseid asjaolusid ja selle direktiiviga seatud piiranguid arvesse võttes õigustavad praktilised raskused sellist õiglase hüvitise rahastamise süsteemi ja see õigus makstud tasu tagastamisele on tegelik ega muuda makstud tasu tagasisaamist ülemäära raskeks.
2. Direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus, kui liikmesriik näeb selles sättes nimetatud õiglase hüvitise süsteemi raames – mida rahastatakse isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu kaudu nende isikute poolt, kes viivad reprodutseerimiseks sobivaid andmekandjaid asjaomase liikmesriigi territooriumil kaubanduslikul eesmärgil tasu eest esmakordselt turule – ette ümberlükatava eelduse, et selliste andmekandjate isiklikul eesmärgil kasutamisega on tegemist juhul, kui neid kandjaid viivad turule füüsilised isikud, seda juhul, kui vaidlusaluste kandjate kasutamise isikliku eesmärgi kindlakstegemisega seotud praktilised raskused õigustavad sellise eelduse ettenägemist ja kui ettenähtud eeldusega ei kaasne isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu kohaldamine juhul, kui selliste kandjate lõppkasutamise puhul ei ole ilmselt tegemist selles sättes nimetatud juhtumiga.
3. Direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et selles sättes nimetatud õigus õiglasele hüvitisele või selle hüvitise rahastamiseks mõeldud isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu ei saa olla välistatud seetõttu, et poolt selle hüvitise või tasu kaudu saadud tulust ei maksta mitte selle hüvitise saamiseks õigustatud isikutele, vaid nende õiguste omanike huvides asutatud sotsiaal- ja kultuuriasutustele, kui nimetatud sotsiaal- ja kultuuriasutused toetavad tegelikult neid õiguste omanikke ja nende asutuste töökorraldus ei ole diskrimineeriv, mida peab kontrollima eelotsusetaotluse esitanud kohus.
4. Direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et liikmesriigi sätestatud kohustus tasuda reprodutseerimiseks sobivate andmekandjate kaubanduslikul eesmärgil ja tasu eest turule viimisel isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tasu, mis on mõeldud selles sättes nimetatud õiglase hüvitise rahastamiseks, ei saa olla välistatud seetõttu, et analoogilist tasu on teises liikmesriigis juba makstud.

Allkirjad